

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 75/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], správcu konkurznej podstaty úpadcu [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Hurtišom, Matice slovenskej 17, Prievidza, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 15 Cpr 1/2015 zo 14. januára 2016 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 CoPr 5/2016 z 9. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], správcu konkurznej podstaty úpadcu [REDACTED], [REDACTED], odmieta pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], správcu

konkurznej podstaty úpadcu [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 Cpr 1/2015 zo 14. januára 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 CoPr 5/2016 z 9. novembra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“ spolu ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení odporcu účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 15 Cpr 1/2015 o určenie, že pracovný pomer navrhovateľa so spoločnosťou [REDACTED] ako zamestnávateľom trvá. Okresný súd vo výroku II napadnutého rozsudku určil, že pracovný pomer navrhovateľa ako zamestnanca so spoločnosťou [REDACTED] ako zamestnávateľom trvá. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd svojím napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (vo výroku II) potvrdil a súčasne zaviazal sťažovateľa na náhradu trov odvolacieho konania. Podľa názoru sťažovateľa napadnutými rozhodnutiami bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces v dôsledku absencie riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia. Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že odôvodnenia napadnutých rozhodnutí *nie sú presvedčivé, konajúce súdy sa nevysporiadali s otázkou rozporu s dobrými mravmi a svoje rozhodnutia zaťažili nedostatkom riadneho odôvodnenia tiež tým, že ignorovali „podanie sťažovateľa, ktorým... žiadal odvolací súd... o možnosť podania dovolanie v tejto veci“*.

3. Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že:

„1) Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5 CoPr/5/2016 zo dňa 9.11.2016 a Okresného súdu v Prievidzi č. k. 15 Cpr/1/2015 zo dňa 14.1.2016 porušené bolo.

2) *Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5 CoPr/5/2016 zo dňa 9.11.2016 a rozsudok okresného súdu v Prievidzi č. k. 15 Cpr/1/2015 zo dňa 14.1.2016 (správne mal byť uvedený dátum 14.1.2016, pozn.) sa zrušuje a vec sa Okresnému súdu Prievidza vracia na ďalšie konanie.*“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje.

6. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

7. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskoprávnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony

na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Sťažovateľ namietal porušenie označených práv napadnutými rozhodnutiami, pričom tak z obsahu podanej sťažnosti, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že podal proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 CoPr 5/2016 z 9. novembra 2016 dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, o ktorom je vecne príslušný rozhodnúť Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a o ktorom v súčasnom období prebieha konanie.

9. Ak sa za tejto situácie sťažovateľ domáha ochrany uvedených práv jednak na najvyššom súde a zároveň aj na ústavnom súde, musela byť jeho sťažnosť odmietnutá pre predčasnosť, pretože o ochrane ním označených práv, ktorých vyslovenia porušenia sa v konaní pred ústavným súdom domáha, bude najprv rozhodovať najvyšší súd.

10. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09), že v prípade podania opravného prostriedku (odvolanie či dovolanie) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54 alebo vo veci

Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04 body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym).

11. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratio temporis* ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2017